

MELANIE CHISHOLM

Sporty

*Mijn leven
als Spice Girl*

Inhoudsopgave

Introductie	11
Proloog	17
1. Never be the same again	19
2. If u can't dance	40
3. Northern star	59
4. Goin' down (South)	79
5. Nowhere to run	99
6. Fearless	119
7. Never give up on the good times	144
8. Spice up your life	157
9. The moment you believe	180
10. Overload	194
11. Good enough	210
12. Here I am	230
13. Too much	251
14. Nowhere to run	269
15. Say you'll be there	296
16. When you're gone	316
17. Version of me	330
18. Beautiful intentions	351
19. Who I am	366
Epiloog	371
Woordenlijst	379
Dankwoord	381

Introductie

Het is zomer 2021 en ik ben even wat boodschapjes aan het doen. Ik begin net te overwegen of ik dit boek nu wel of niet moet schrijven: het boek dat je nu in je handen hebt.

Deze beslissing laat me naast de COVID-19-pandemie, die onze levens al bijna achttien maanden beheerst, nadenken over mijn leven op een manier waar ik eerder geen tijd of ruimte voor heb gehad. De maatregelen en bijbehorende beperkingen om het coronavirus in te tomen, worden in mijn deel van de wereld voorzichtig opgeheven. Ik bevind me in het noorden van Londen – mijn geadopteerde thuis sinds het begin van de jaren negentig – en in de lucht hangt een gevoel van verwachtingen, van een nieuw begin.

‘Ziet het leven er eindelijk weer wat normaler uit?’ vroeg de man achter de kassa wanneer ik mijn boodschappen afreken. ‘Eerlijk gezegd,’ zei ik, terwijl de gedachte me overvalt midden in de lokale supermarkt, ‘is mijn leven vanaf mijn tweeëntwintigste al niet meer normaal geweest.’

Toen ik serieus begon te overwegen om mijn verhaal te vertellen, bleven de zenuwen en de twijfels maar komen en werden veel van mijn onzekerheden geprikkeld. Wie wil er nou een boek over mij lezen? Ik ben totaal niet interessant. Waarom zou het iemand iets kun-

nen schelen? Wie ben ik om te denken dat ik iets te vertellen heb?

Ik stond niet bepaald te popelen om mijn leven zo gedetailleerd te verkennen en uit te diepen, want er scholen een heleboel pijnlijke dingen onder het oppervlak. Ik had onlangs een rechtszaak aangespannen tegen bepaalde delen van de Britse roddelpers die mijn telefoon hadden gehackt en als onderdeel van dat proces moest ik honderden oude artikelen lezen. Toen ik weer zag wat er in de jaren negentig en aan het begin van de eeuwwisseling over mij werd geschreven, heb ik het een aantal dagen heel zwaar gehad. Ik wist dat hetzelfde kon gebeuren als ik ook maar overwoog om bepaalde hoofdstukken van mijn memoires te schrijven. Was ik in staat om dat onder ogen te zien? Om daarmee aan de slag te gaan? Om daarvan te herstellen?

Ik moest ook rekening houden met de aandacht die je krijgt van de roddelpers rondom de publicatie van een autobiografisch boek. Hun inmenging de afgelopen drie decennia maakte me op zijn minst ongelukkig, maar op mijn ergste dagen droeg het bij aan mijn slechte mentale gezondheid. Wil ik echt weer op die manier in de spotlights staan? Wil ik me wederom openstellen voor artikelen, speculaties, aandacht en analyses?

Toen begon ik na te denken over wat ik hieruit zou kunnen halen: over het positieve effect dat het schrijven van een boek zou kunnen hebben. Niet alleen voor mij, maar ook voor anderen. Een van de lozendste aspecten van het leven als songwriter en muzikant is de impact die je kunt hebben op anderen. Ik krijg prachtige berichten van mensen die me vertellen dat een liedje dat ik heb geschreven hun het gevoel gaf dat iemand ze begreep, dat ze zich wat minder eenzaam voelden. Ik ben geen therapeut, genezer of arts, maar ik hoopte dat dit boek mensen wat troost kon bieden: een lichtpuntje in de duisternis.

In dat geval zou dit alles het alleen daarom al waard zijn.

Toen ik in 2019 weer het podium op dook met de Spice Girls voor de *Spice World*-tournee, veranderde dat hoe ik over heel veel dingen denk. Mede daardoor begon ik te overwegen om een autobiografie te schrijven. Toen ik elke avond op het podium stond en naar de honderdduizenden mensen keek die waren komen opdagen om ons te

zien optreden, was ik eindelijk in staat om te herkennen en waarderen wat we hadden bereikt. Wat ik had bereikt. Vóór de *Spice World*-tournee werd ik heel onrustig van het idee dat ik weer in de huid van Sporty Spice zou kruipen. Ik denk er nu anders over, maar toen vroeg ik me af of ik dat nog wel zou kunnen. Bijna twintig jaar lang had ik een heel complexe relatie met de naam die ze mij hadden gegeven en met de band die me zoveel had gebracht, maar me tegelijkertijd ook zoveel had afgenomen.

Maar elke show weer beseften we hoe hard we met zijn vijven hadden gewerkt om van de Spice Girls een succes te maken. En wat we ondanks alles hadden bereikt. Toen we begonnen met de band, kregen we te horen dat meidengroepen nooit werkten. Meisjes zouden geen muziek van andere meiden kopen, tijdschriften wilden ons niet op de cover plaatsen en we konden onmogelijk een arena uitverkoopen, laat staan een stadion. We wisten dat het onzin was en het was voor ons een drijfveer om nog harder te werken om te bewijzen dat ze het mis hadden. We speelden in arena's én stadions, en stonden op het omslag van talloze tijdschriften. We braken records en schreven geschiedenis. We hebben '*Girl Power*' niet uitgevonden, maar ik denk dat het ons is gelukt om die frase, ideologie en cultuur populair te maken bij een hele generatie jongeren die op die beweging hebben voortgeborduurd met #TimesUp en #MeToo. Dat maakt me ongehooflijk trots.

De Spice Girls waren een wereldwijd fenomeen en ik ben ontzettend dankbaar dat ik daar deel van mocht uitmaken. De *Spice World*-tournee gaf mij de kans om onze prestaties te vieren en elk aspect van mezelf te accepteren: Sporty Spice, Mel C, Melanie C, Melanie Jayne Chisholm. Ik besepte dat het tijd was om elk deel van mezelf te vieren. Ook de stomme delen!

De tournee liet me zien dat ik niet in Sporty Spice kan veranderen: ze is geen outfit of kostuum. Ze is een deel van mij en ze is nooit weggegaan. Sporty maakt deel van mij uit, omdat zij en ik één zijn. En dat is al zo sinds ik een klein meisje was dat op haar kleine blauwe Raleigh-fiets door de wijk scheurde, ik mijn leven riskeerde in de speeltuin met acrobatische toeren op de rekstokken en toen ik me staande wist te houden tegenover de jongens. Ik had vroeger heel weinig en

na de scheiding van mijn ouders hadden we nog minder. Dat maakte me sterk en ambitieus, maar ook een beetje eenzaam.

Zolang ik me kan herinneren, wilde ik iemand zijn. Iemand die er toe deed. Iemand die opviel.

Ik wilde aandacht, had aandacht nodig, en ontdekte al heel jong dat ik die aandacht kon krijgen als ik op het podium ging staan.

Maar voor die aandacht en adoratie moest ik een prijs betalen. Ik kreeg alles wat ik ooit had gewild, maar had me nog nooit zo eenzaam gevoeld. Ik werd ziek: fysiek, mentaal en emotioneel.

En toch heb ik het overleefd.

Misschien, begon ik te denken, moet ik dit verhaal wel vertellen. Ondanks alles wat ik mogelijk kan verliezen als ik dit doe, is er een kans dat de voordelen zwaarder zullen wegen dan de nadelen.

Wie ik ben is het verhaal over een gebroken meisje uit een gebroken gezin dat zichzelf zo goed en zo kwaad als dat kon weer aan elkaar heeft gelijmd met een overweldigend verlangen om te slagen. Het is een verhaal over hoe dat meisje, een doodnormaal meisje uit een doodnormale stad, tegen alle verwachtingen in buitengewone dingen wist te presteren. Dit is het verhaal over de vele hoogtepunten die ik daardoor heb mogen meemaken, maar ook over alle dieptepunten. Het is een verhaal over beloningen en spijt, over liefde en verlies, over verwarring en helderheid, terwijl ik mezelf leerde begrijpen en accepteren tijdens de vele onverwachte wendingen van mijn leven.

Het is heel zwaar geweest om mezelf te kunnen accepteren en van mezelf te kunnen houden, en ik ben me ervan bewust dat ik elk moment weer onderuit kan gaan. Ik moet er nog steeds aan werken en ik weet dat ik niet de enige ben die daarmee worstelt. Ik zal niet zeggen dat ik de wijsheid in pacht heb, maar ik denk wel dat ik het een en ander heb uitgevogeld. Niet alles, maar wel een paar dingen.

Wat je in dit boek gaat lezen, is wat ik wil dat mensen over mij, Melanie Chisholm, weten. Ik wil dat mensen kracht en positiviteit uit dit boek kunnen halen (en ik hoop dat we af en toe ook even lekker kunnen lachen, want allemachtig, het is ook belangrijk om te kunnen lachen, of niet soms?).

Om mij te kunnen begrijpen, moet je de waarheid begrijpen. Of,

beter gezegd, mijn waarheid. En dit boek is mijn waarheid. Dit is mijn verhaal.

Dit is wie ik ben.

Het heeft even geduurd voordat ik me dit kon toe-eigenen: voordat ik trots kon zijn op het leven dat ik heb geleefd en kon beseffen dat ik wel degelijk een boeiend verhaal te vertellen heb. Dit boek gaat over dat leven, een leven dat verre van normaal is geweest. Het is het verhaal over wie ik ben en hoe ik zo ben geworden. En, belangrijker nog, het gaat over hoe ik zelf heb besloten wie ik ben, in plaats van dat ik me liet definiëren door anderen.

Ik geloof dat dit in de basis een heel menselijk verhaal is: het gaat over hoe we kunnen worden omringd door mensen en ons toch moederziel alleen kunnen voelen. We kunnen rijk zijn en veel spullen hebben, maar op emotioneel vlak toch heel arm zijn. We kunnen alles bereiken wat we ooit hebben gewild, maar toch een gebrek ervaren aan alles wat we echt nodig hebben.

Dus, ja, het lijkt erop dat ik heb besloten om mijn verhaal te delen.

Ik hoop maar dat ik daar goed aan doe.

Daar zullen we vanzelf achter komen.

Proloog

1988. Het is lente. Ik ben veertien jaar oud en heb morgen een danswedstrijd: de *Allied Dancing Association Kirkby Comps*. De grote wedstrijd in de Kirkby Suite: een wijkcentrum in brutalistische stijl vlak bij het huis van mijn oma, waar al onze belangrijke wedstrijden plaatsvonden. Als ik deze wedstrijd win, zou dat enorm veel voor me betekenen. Meer dan de posters van Liverpool FC en Madonna aan mijn muur. Meer dan de *Kick*-cassette van INXS die ik helemaal grijs aan het draaien ben. Meer dan mijn gouden Tomahawk-fiets. Zelfs meer dan mijn absolute lievelingsbezit: mijn felrode Toshiba *tape-to-tape*-boombox, die trots op de vensterbank van mijn slaapkamer prijkt.

Ik weet dat ik het kan, ik moet er gewoon hard voor werken.

En dus oefen ik. Maar ik oefen niet alleen. Ik voer de bewegingen keer op keer uit. Je kunt je kont amper keren in deze woonkamer, maar ik ga door: opgepropt in het kleine stukje loze ruimte tussen de bank en de stoel. Langzaam, pijnlijk langzaam, perfectioneer ik elk handgebaar, elke hoofdbeweging, elke voetplaatsing. Glimlachen, omhoogkijken, knippen en ademhalen, daar buigen, hier draaien, breder glimlachen, die lijnen verlengen.

Mijn vrienden vragen of ik kom spelen en mijn broertje Paul pro-

beert binnen te komen om naar *The A-Team* te kijken. Het is zaterdag en dus moet ik oppassen terwijl mama naar een klus is. Maar ik stop niet. Dat kan ik niet. Hij rolt met zijn ogen en loopt verslagen weer weg.

Urenlang herhaal ik de passen in de woonkamer tot ze perfect zijn.

Zes uur komt en gaat. Acht uur. Tien uur.

Eindelijk plof ik uitgeput in bed.

Zondag. Ik win de wedstrijd. Ik grijns zo breed mogelijk en houd trots mijn medaille omhoog, terwijl mensen klappen en juichen. Instinctief valt er iets op zijn plek terwijl ik daar sta om mijn overwinning te vieren: als je hard werkt, krijg je waar je recht op hebt. Investeer en profiteer. Oorzaak en gevolg.

Dit is mijn vroegste herinnering aan hoe perfectionisme een rode draad vormde in mijn leven. Met positieve en... nou ja, minder positieve gevolgen.

Dit extreme gevoel voor discipline kan je letterlijk maken. En breken.

Het heeft me bijna gebroken. Bijna, maar niet helemaal.

HOOFDSTUK EEN

Never be the same again

Ik heb oude foto's van mezelf. Ze zijn genomen op een straatfeest om het zilveren jubileum van de koningin te vieren. Het is maandag 6 juni 1977. Ik ben drieënhalft jaar oud.

Op één foto draag ik een korte, rode jas met witte revers en witte knopen, kniehoge witte sokken met witte schoentjes en schuin op mijn hoofd prijkt een kleine, puntige, rode plastic hoed. Ik houd een vlag omhoog met een foto van het gezicht van de koningin in het midden. Achter me kijken mijn moeder en mijn oma Alice vanaf de veranda naar me.

Er prijkt een grote, prachtige glimlach op mijn gezichtje.

Op de volgende foto zit ik in iemands garage naast een heleboel andere kinderen aan een lange tafel bomvol chips, pasteitjes en worstenbroodjes. Ik ben op een van de vierduizend straatfeesten die die dag zijn georganiseerd om te vieren dat de koningin vijftienvintig jaar op de troon zit. De papieren bordjes en bekertjes zijn rood, wit en blauw gekleurd. God zegene het Verenigd Koninkrijk. Als we iets zouden kunnen uitzoomen op die foto, zouden we Britse vlaggen uit de ramen zien hangen en linten aan de lantaarnpalen. Er zouden blikjes Skol-bier staan voor de vaders en warme flesjes Blue Nun-wijn voor de moeders. Cherryade, Dandelion & Burdock en frisdrank voor de kinderen.

De jaren zeventig: een zakje chips en een warme cola zonder prik op de parkeerplaats van een kroeg. Ford Cortina's en Ford Capri's. Schepsnoep en pakjes voetbalstickers van WHSmith. Benny uit *Grange Hill*. *The Benny Hill Show*. *Jim'll Fix It* en *Top of the Pops*, motoren en skippyballen, *Star Wars* en *Star Trek*. Punk en disco. Danny en Sandy. Luke en Leia. Jojo's, hinkelen, hoepelen, knikkeren, spelen met kastanjes, een softijsje, bloemenkransen van madeliefjes, vaste telefoonlijnen, hoogpolig tapijt, Atari. *The Beano* en *Blue Peter*. Wijde broekspijpen, plateauzolen en lavalampen. 'Night Fever', 'Dancing Queen', 'Don't Stop 'til You Get Enough'. Een glas met sigaretten op tafel, gehaakte gordijnen en een overdaad aan rotan. Margaret Thatcher. De Koude Oorlog. Het decimale stelsel. Geen gordels in auto's of helmen op hoofden. Mijnwerkers die staakten, net als de havenarbeiders. Buiten roken, binnen roken, in auto's, op kantoren, op scholen en in de bus. Overal werd gerookt, continu. De zomers waren heet in de jaren zeventig, vooral in 1976, en we speelden buiten: ook als we nog heel klein waren, ook als het donker werd. Het waren harde tijden, maar wel goede tijden. Onschuldige tijden, in elk geval voor mij.

Ik vind het heerlijk om te zien hoe blij ik ben op die foto's: genomen in een wereld zonder filters of manieren om extra scherp te kunnen stellen. Maar nu, bijna veertig jaar later, zie ik nog steeds kraakhelder die stralende, brede, onschuldige, simpele glimlach.

Soms kijk ik naar die foto's als ik mezelf eraan wil herinneren hoe ik eruitzag toen ik werkelijk veilig, kalm en gelukkig was. Toen ik Melanie Chisholm was, drieënhalve jaar oud, die met haar moeder en vader woonde op Kendall Drive 13, Rainhill, Merseyside.

Het zilveren jubileum van de koningin is de laatste keer dat ik me kan herinneren dat ik, mam en pap samen waren. Het was de laatste keer dat ik iets zou ervaren wat voor de meeste mensen toen doodnormaal was: een gezin. Niet apart wonen, geen scheiding, geen half- of stiefbroertjes en -zusjes. Alleen mam, pap en Melanie.

Dat meisje op de foto wist het toen nog niet. Maar haar leven zou onherkenbaar gaan veranderen. En zij ook.

• • •

Ik denk graag dat mijn leven veelbelovend is begonnen, al voordat ik überhaupt was verwekt. Mijn moeder, Joan Tuffley, en mijn vader, Alan Chisholm, leerden elkaar op 1 november 1969 kennen op Mathew Street 10 in Liverpool.

Iedere inwoner van Liverpool, de zogenaamde *Scouser*, kent dat adres. Het is The Cavern Club, de geboorteplaats van The Beatles en de bakermat van de muziekstijl merseybeat. Die vochtige, donkere kelder met lage bakstenen plafonds en plakkerige vloeren veranderde Paul, Ringo, George, John, Cilla en Gerry in sterren. Later gaven Mick en Keef en Elton en Freddie daar legendarische optredens.

The Cavern was de hipste plek tijdens de swingende jaren zestig toen pap en mam hun netste kleding aantrokken en een avondje op stap gingen. Terwijl ze dansten op Elvis, Sly and the Family Stone en de Fab Four heeft een van mams vriendinnen, die eerder een relatie had gehad met pap, ze aan elkaar voorgesteld.

Het klikte tussen Joan en Alan, en op 25 april 1970 besloten ze zich te verloven.

In juni 1971 kochten ze een kleine twee-onder-een-kapwoning met drie slaapkamers in Rainhill. Deze wijk werd door velen als heel chic gezien en dat was hij ook, zeker in vergelijking met de kleine satellietsteden van Liverpool. Pap groeide op in Kirkby en hoewel mams familie oorspronkelijk uit Toxteth kwam, woonden ze in Huyton. Het leven in beide steden kon best pittig zijn.

Mijn ouders kwamen allebei uit arbeidersfamilies. Mijn moeders vader, opa Vincent, was hovenier voor de gemeente. Oma Alice werkte in Littlewoods. Mams oudere broers, Victor en Alan, werkten respectievelijk voor de gemeente van Liverpool en als automonteur.

Paps familie waren katholieke Scousers: sommigen van hen werkten in de haven of in winkels. Mijn oma, die we oma Kay noemden, was tot haar pensioen manager van Kirkham's County Cake Shop in Kirkby. Het leven als gepensioneerde vond ze maar saai en ze besloot in een kantoorboekhandel te gaan werken in Liverpool. Tot haar 75^e ging ze elke dag met de trein naar de stad. Mijn opa William – of Billy – die op zijn vierenvijftigste overleed aan kanker, was kraanmachinist in een machinefabriek. Hij werkte zeven dagen per week om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen. Mijn tante Lynne had een kapsalon tegen-